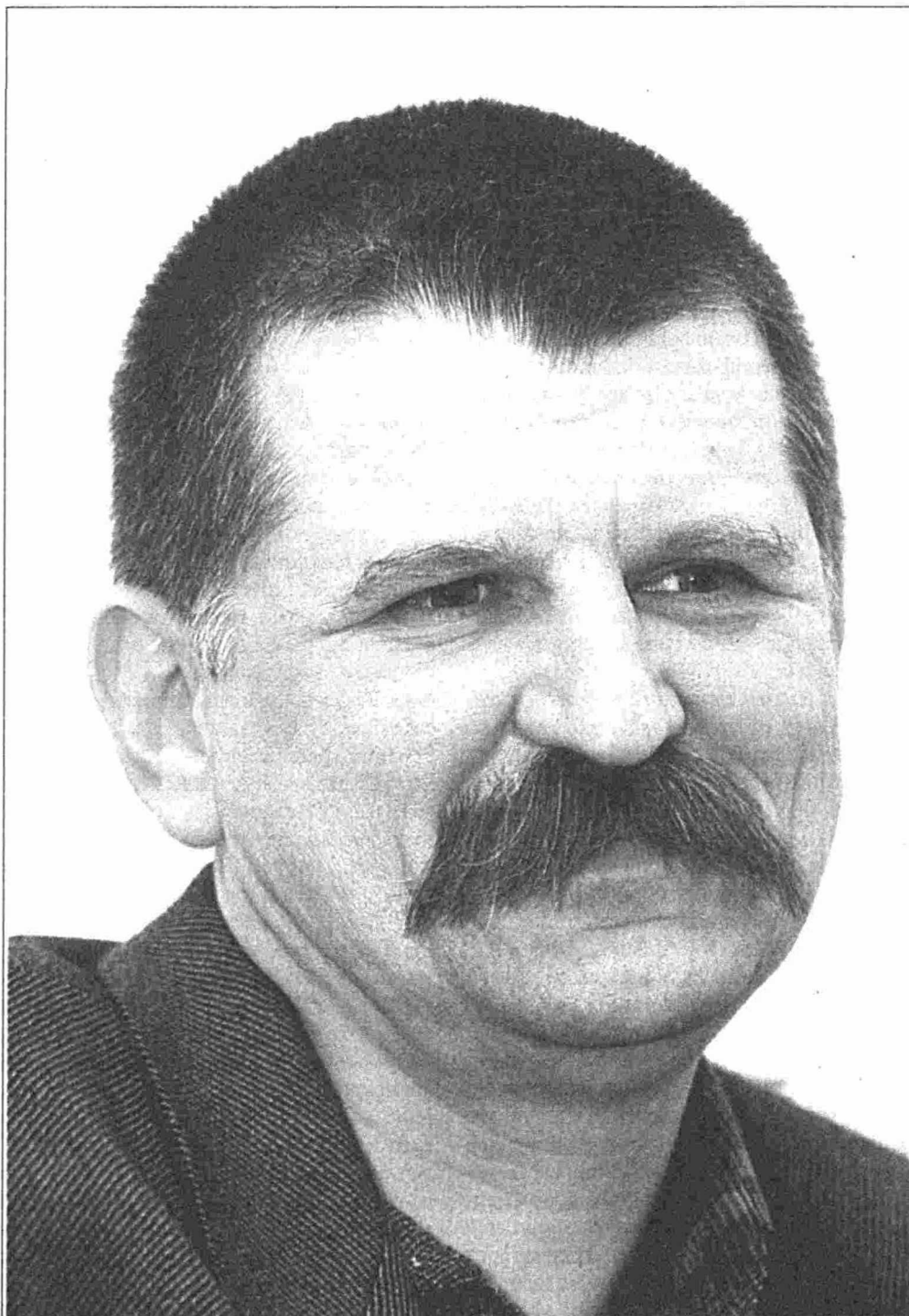

Mindenért meg kell küzdeni

A Fidesz jövőt építő terveket készít, míg a baloldal, az MSZP és az SZDSZ csak az éhes klientúra kielégítésére képes koncentrálni, a nemzet érdekeinek figyelmen kívül hagyásával. A szocializmus hosszú évtizedei alatt, majd 1994 után a Bokros-csomaggal sikerült szinte teljesen padlóra küldeni a magyar társadalom jelentős részét, különösen a polgári réteget, amibe a munkásokat éppúgy beleérttem, mint a parasztagdákat. Ez a fajta proletarizálás folyta tovább a győzelmük esetén – mondta a Demokratának Kövér László, a Fidesz alelnöke.

Fotó: T. Szántó György

– Talán abszurd és a helyzethez nem is illő, de kíváncsi lennék arra, hogy szoba került-e a választások éjszakáján a jó tett helyébe, jót ne várj bölcselet?

– Nem, de azt elfogadom, amit Pozsgay Imre mondott még 1990-ben, hogy a hála nem politikai kategória. Mégis, éppen az emberek biztatása és támogatása volt az, ami az elmúlt négy esztendőben erőt adott ahhoz, amit csináltunk. Mind a választások első fordulóján, mind pedig a vasárnapi Kossuth téri gyűlés azt mutatja, hogy – túlzás nélkül – Magyarországon ennyi ember még nem állt ki valami mellett. Ez óriási erkölcsi tartalék.

– *Katasztrófa*helyzetek túlélői szokták volt mondani, miszerint annak köszönhetőék az életben maradásukat, hogy nem estek pánikba. A Fidesznél hogyan élnek meg az első forduló eredményét?

– Először is, bizton állíthatom, hogy nincs katasztrófa helyzet, bármennyire szeretnék is ezt láttatni és elhitetni az emberekkel az MSZP-SZDSZ vezetői, valamint az őket támogató balliberális médiumok. A kialakult eredményt, érthetően, nem lelkesedéssel, hanem a helyzet kívánta higgadsággal fogadtuk. A helyzet drámaisága inkább a lélektan oldaláról közelíthető meg, hiszen a Fidesz-MDF-szövetség irányítói, aktivistái, és általában a polgári oldal szinte biztosra vette a győzelmet. Érdekes módon ezt támasztották alá a nyilvánosság elé már nem kerülhetett közvélemény-kutatások. Illetőleg a kampány során tapasztaltakból is arra lehetett következtetni, hogy a polgári oldal megnyeri a választásokat. Ezek után, kár lenne tagadni, hideg zuhanyként ért bennünket az eredmény. Úgy gondoltuk, pontosabban én úgy számoltam, hogy ha alacsony lesz a részvételi arány, ennek az elsőrendű vesztese a Centrum Párt, második az SZDSZ, és legfeljebb a harmadik szenvedő alanya lehetett volna a Fidesz. Következésképpen megőriztük volna a közvéleménykutatások által is jelzett előnyünket az MSZP-vel szemben. Úgy véltem, hogy a Centrum Párt nem jut be a parlamentbe, viszont az SZDSZ-nek és a MIÉP-nek azonos esélye van a bekerüléshez. Ehhez képest az történt, hogy rekordot döntően magas volt a részvételi arány, és bebizonyosodott – amit kevesen hittek el éveken keresztül –, hogy a MIÉP megerősödésének nincs valóságos alapja.

– Ez az illúzió négy évig kitűnő táptalaj volt arra, hogy a baloldali és liberális médiumok az MSZP, meg az SZDSZ riogassa a

társadalmat, az antiszemitának, nacionalistának, sovínisztának kikáltott párttal. Ennek „hazafias” szokásukhoz híven állandóan hangot adtak külföldön is.

– Természetesen. De inkább foglalkozunk azzal, aminek örülni kell, nevezetesen, hogy 2 millió 300 ezer ember szavazott a polgári oldalra. Ez valami fantasztikus, csodálatos eredmény, hiszen úgy tudunk ennyi magyar embert megszólítani, a polgári jövő érdekében felsoroztatni, hogy a kormányzásunk éve alatt óriási médiaellenszélben dolgoztunk. A polgárok egyfolytában csak negatívumokról, a kormány és a Fidesz becsmérléséről hallhattak és hallanak mind a mai napig.

– *Ennek tükrében a szavazás első fordulóját is megmutatta: négy év ennyire volt elegendő. A tudatformáláshoz több időre és főleg nagyobb médiatámogatásra lett volna szükség. Hogy stílszerűek legyünk, könnyebb a tevének átjutni a tű fokán, semmint a kommunizmus agyomosásos fél évszázada után a magyar társadalmat a nemzetben, a polgári értékekben való gondolkodásra serkenteni.*

– A média területén valóban nem sikerült úgy előrelépni, ahogy azt terveztük, vagy ahogy azt sokan elvárták volna tőlünk. Számtalan olyan gyűlésen vettem részt, ahol ez téma volt, és bizony igen sokszor megkaptuk ezt a kritikát. Többen felvetették, keményebben kellene fellépni a baloldali és a liberális médiahegemonia ellen, megszüntetve a kiegyensúlyozatlanságot. Voltak, akik csak kérdés formájában, voltak, akik indulatosabban emlékeztettek bennünket az Antall-kormány bukására. Tehát sokszor elhangzott az, hogy „csináljunk már végre rendet”. Azonban erről az a véleményem, hogy akár a médiát vesszük, akár mást, mert megoldandó probléma volt bőven, az idő és a körülmények adta lehetőségeinkkel úgy éltünk, ahogy tudtunk. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy mulasztások nélkül kormányoztunk, vagy hogy nem követtünk volna el politikai hibákat, és ne hagytuk volna, hogy különböző ellenérdekeltségű erők elszabotálják a jószándékú terveinket. Bizonyára emberi gyarlóságok is színezték az elmúlt négy esztendőt. De valamennyi fórumon, ahol csak megszólalok, azt tapasztalom, hogy az emberek egyre nagyobb része értette meg és fogadta el a szándékainkat. A legnagyobb jelentőségű fordulat nem is a családpolitikában, a foglalkoztatásban, az oktatásban vagy a közbiztonság javítása terén ment végbe, hanem az emberek gondolataiban és lelkében. Milliók tanultak meg újra hinni a jövőben és büszkének lenni nemzeti értékeinkre. A vasárnapi választási gyűlés után bátran kijelenthetjük: sok csatában lesz még részünk – legközelebb április 21-én, a választások második fordulójában –, de a lényeget tekintve már győztünk, a polgári Magyarország visszavonhatatlanul létrejött! Ez az ország többet változott az elmúlt négy év alatt, mint az azt megelőző nyolcban.

– *Mondhatjuk, hogy egy magyarul beszélő és az adott országhatárokkal körülvett te-*

riületen élő társadalmából nemzeté kezd formálódni a magyarság. És ez nem múlt idő, hiszen a folyamat még nem szakadt meg, a második fordulón sok minden megváltozhat. Nyilvánvalóan azért is fontos lenne ennek a polgárosodási folyamatnak a továbbvitele, mert az Európai Unióba kerülve szükség lesz az egészséges nemzeti öntudatra.

– Egyetértve ezzel, úgy vélem, hogy a választások második fordulójában sikerül megfordítanunk az eredményt, és a hátrányt előnyre változtatjuk a polgárok támogatásával. Ehhez természetesen annyi kell, hogy mindazok, akik ránk szavaztak, ismét elmenjenek voksolni, és ha lehet, hozzanak magukkal többieket, hogy folytathassuk a megkezdett munkát.

– *A Fidesz, bár szövetséget kötött az MDF-fel, a Lungo Drommal meg az MKDSZ-szel, de ezzel ki is merültek a tartalékai. A két választás között ez az egyik fő téma, és ez az öröm forrása a balos elemzőknek, az MSZP-SZDSZ győzelme felett újjongó sajtónak. Valóban elfogyott a tartalék?*

– Ez nem igaz. Azt gondolom, hogy minden párt bázisából jöhetnek még szavazók a Fidesz támogatására. Állandóan a MIÉP-et szokták tartalékként emlegetni, nem utolsósorban azért, hogy gyengítsék a Fidesz felszívóerejét más pártok szavazóinak irányából. A Centrum Párton belüli vita azt mutatja, hogy az értékrendtisztázás elmaradása megbosszulta magát. A választók jelentős része aszerint szavazott, amit a korábbi önálló tagpártok, az MDNP, a KDNP képvisel. Szerintem a Centrum Pártra voksolók jelentős része – 3,7 százalékot értek el, és nem kerültek a parlamentbe – lehet tartalék a Fidesz számára. Sőt, az SZDSZ szavazóinak egy része is, akik közül sokan már '98-ban sem úgy szavaztak, hogy a párt vezetőit követték volna. Most sem fognak olyan nagy segítséget hozni az MSZP-nek, ahogyan azt a baloldalon remélik. A szabad demokraták egy része nem hajlandó a szocialistákra szavazni, függetlenül attól, hogy Kuncze Gábor – egyfajta politikai kitartottként, mint az első fordulón megvert, harmadik helyezett jelölt – az MSZP kegyéből esetleg most megszerzi a negyedik mandátumát. Számítunk az SZDSZ-szavazókra, különösen azokra, akik attól való félelmükben voksoltak rájuk, mert velük is elhitették, hogy csak ez a párt képes megakadályozni azt, hogy a MIÉP kormányzati pozícióba kerüljön. A MIÉP nem jutott be a parlamentbe, sőt kiderült, hogy az egész politikai konstrukció, amire ezt az alságos Fidesz-ellenes hadjáratot építették, megbukott, egy nagy hazugság volt. Talán furcsának tűnik, de még munkáspárti szavazók is támogathatják a Fidesz–MDF-szövetséget, akik látják, hogy az MSZP valójában nem a kisemberek, hanem a nagytőke pártja. A kisgazdák is segítenek. Persze nem csupán arra a kevesebb mint egy százalékra gondolok, akik az FKGP-ra adták a voksukat, hanem azokra is, akik az első for-

dulóban távol maradtak a szavazástól. Számukra létkérdés, hogy inkább a családi gazdaságot támogassák, szemben a zöld bárók vezetete álszövetkezetek úrbéri rendszerével. Sok baloldali érzelmű szavazó nem felejtette még el az 1994–98-as koalíciót, a Bokros-csomagot, a család- és szociális kiadások eleni kegyelemdőféseket. Bízunk bennük és várjuk azoknak a polgároknak, tisztességes munkásembereknek a voksait, akik nem feltétlenül Kovács Lászlóval, Medgyessy Péterrel, Gál Zoltánnal, Keleti Györggyel, Horn Gyulával és a hozzájuk hasonló politikai kövületekkel szeretnék a harmadik évezredet elkezdeni. Bízunk abban, hogy ők is elgondolkodnak azon, hogy a gyermekeik, illetve az unokáik sokkal biztonságosabban, nyugodtabban élhetnek majd egy gazdaságilag stabil, a polgári szövetség által kormányozott országban.

– *Az ilyen szavazók elől rejtegetik az MSZP-n belüli feszültséget, amit az SZDSZ-szel kötött szövetség jelent. Nagy Sándor, Jánosi György és a fiatal politikusok továbbra sincsenek előtérben. Kovács, Medgyessy, Lendvai Ildikó, a balliberálisok határozzák meg ismét az MSZP minden megmozdulását. Újra a farka csóválja majd a kutyát, ahogy Horn Gyula idejében is történt, amikor stratégiai minisztériumokat kellett átengedniük, zsarolta az MSZP-t az SZDSZ.*

– Való igaz, az MSZP már nem az a sokszínű, a múltbéli bűnök eltakarásában és a diktatúrától átmentett kanc megőrzésében praktikus közösséget kialakító ideológia nélküli konglomerátum, amelybe a nemzeti értékek iránt némi érzékenységet mutató politikusok is belefértek. Ők egyre inkább háttérbe szorulnak és a balliberális oldal veszi át a terepet. Ebből pedig az következik, hogy a nagytőke érdekeit képviselő, a kisembereket megfélemező párttá alakult. Olyanná, amelyben mint ellenzéki pártban megvan az a képesség, hogy a kiszolgáltatott embereket, például kisnyugdíjasokat szociális demagógiával állítsák szembe a hatalommal. A kampány idejére, néhány hétre szűkül le az MSZP szociális érzékenysége, hogy aztán kormányzásuk alatt „szabadon érvényesülhessenek a piaci mechanizmusok”.

– *A MIÉP nem került be a parlamentbe, de azért – legalábbis Lengyel László elemzése szerint – maradt a Fideszben egy „utálatos kép”, amit köpködni lehet, és ez Kövér László. A két forduló között továbbra is önnel riogatták a társadalmat. Ön és méltó társaként Orbán Viktor – emlékeztetve a Testnevelési Egyetemen elmondott gyűjtő hangú beszédre – veszélyesek és félelmet keltenek: a MIÉP lelke átszállt a Fideszbe, amint Kovács László jegyezte meg hihetetlen éleselméjűséggel.*

– Ilyesmit 1992 után is tapasztalhattunk. Amikor Antall József megvált Csurka Istvántól, akkor hirtelen felfedezték Lezsák Sándort. Mondván, jó-jó, elment Csurka, de ott maradt Lezsák, és egyébként is azok

ban az időkben azt hajtogatták: minden egyes MDF-es egy-egy kis Csurka. Ők valóban nem örültek a MIÉP kiesésének, mert a több mint kétmillió tudatos választót maga mögött tudó Fidesszel sokkal nehezebb lesz riogatni. Nem lepődnek meg, ha újra előkerülne Szabó Albert vagy egy hozzá hasonló provokátor ügynök. Nekik ugyanis valóban kudarc, hogy mindenféle alattomos provokáció ellenére egyelőre a magyar társadalom a legkevésbé sem vevő a radikalizmusra, szemben azzal, amit próbáltak elhitetni az elmúlt négy évben. Ez a magát – hazug módon – liberálisnak nevező politikai erő a „mennél rosszabb, annál jobb” stratégiája mentén működik. Képtelen elfogadni, hogy a magyar embernek a múltjából – de nem a szocializmusból – fakadóan van értékrendje, vagy hogy nem a kábítószert-élvezés jelenti számára a szabadságot, hanem a tisztességes munka, vagy hogy éppenséggel nem tagadja meg saját nemzeti hovatartozását. A millenni-um volt a legszebb bizonyíték arra, mennyi tartalék erő van ezekben a becsületes emberekben, akik közösséget formálnak, és ez a jó értelemben vett nemzetépítő hazaszeretetet is erősíti.

– Ez mind igaz és szép a maga nemében, de mi a Fidesz taktikája a következő fordulóra? Erőszakosabb lesz, vagy meggyűlölettel a régióban?

– A radikálisabb érzelmű választóink között sokan látják önmaguk igazolását a megszületett eredményben, és várják a stílusváltást. A Fidesz azonban egy olyan néppárt, amely a társadalom széles rétegét szeretné megszólítani, illetve ezt meg is tette. Következésképpen, ha most radikálisabb hangra váltanánk, akkor talán éppen azokat riasztanánk el, akik azért szavaztak ránk, mert tisztességesen kampányoltunk. Az a szellemi és erkölcsi fölény, amit négy éven keresztül megőriztünk, indokolttá teszi, hogy ne vegyük fel az ellenzék kampánystílusát.

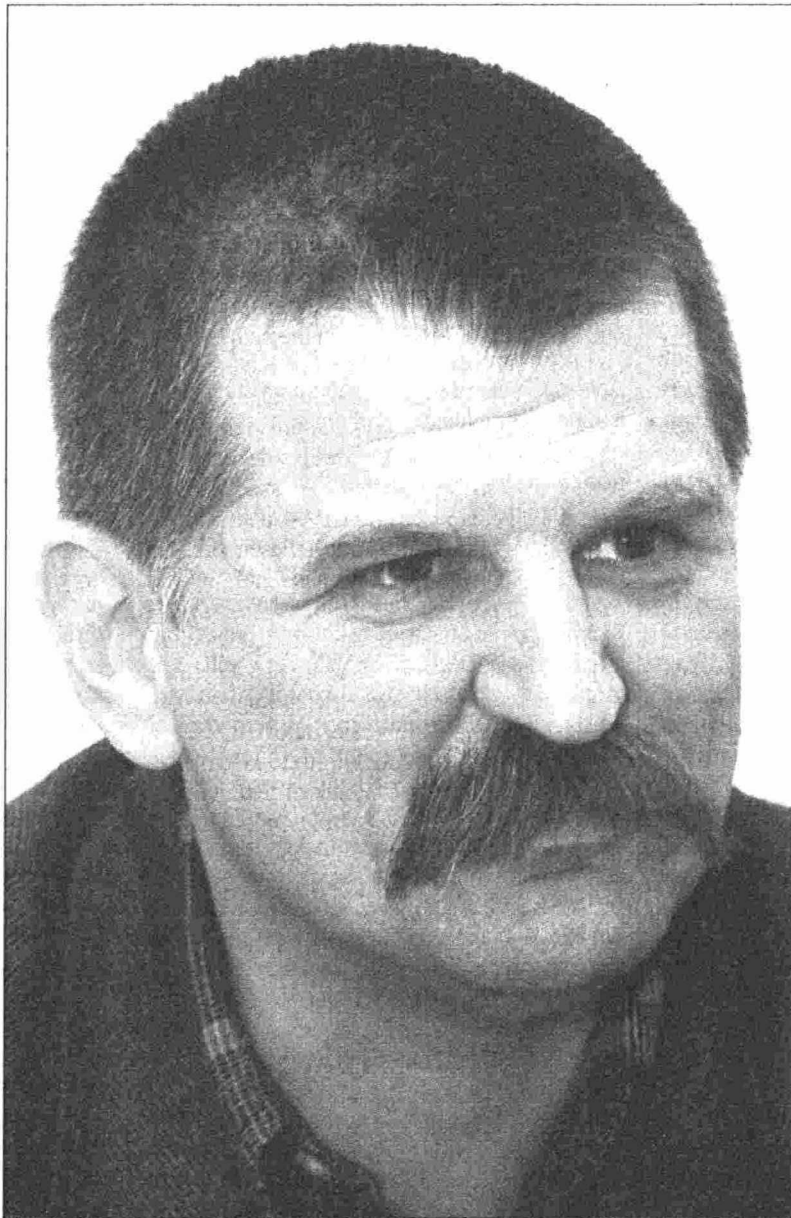
– Nem gondolják, hogy kevés, ha csak az eredményeket hangoztatják?

– Nyilván, ha kedvezőtlenül alakulnak az eredmények, akkor hibákat és hibázásokat is kell keresni és találni. Bizonyos értelemben hibaként róható fel, hogy a negatív kampányra, illetve az egész kormányzásunkat végigkísérő masszív mocskolódo hangra, amit a balos ellenzék használt, sajnos nem volt hatásos védekező válaszuk. Mint ahogy a miniszterelnököt lejárató könyvvel, a kormányzati

eredményeket hamisnak feltüntető brosrúkkal szemben sem találtuk meg a kellő eszközöket. Megjegyzem ennek nagyon egyszerű magyarázata van: egy hazugságnak a kiigazításához, tízszer nagyobb erő szükséges.

– Vagy egy még nagyobb hazugság...

– Igen, vagy nagyobb hazugság. De mi nem vagyunk alkalmasak erre, és ezután sem leszünk. Nem akarunk ugyanazokkal az eszközökkel élni, mint amellyekkel a bolsevikok élnek, hiszen attól vagyunk magyar polgárok, hogy nem használjuk az ő eszközeit.

– Baseballütő ellen, otthonteremtés meg családátmozgatás... Nem kellett volna mégis óriásplátókat készíteni, amely bemutatták volna, hogy az MSZP–SZDSZ mekkora gázáremelést hajtana végre, ha hatalomra kerülne? Vagyis ugyanazt hangoztatni szerte az országban, amit a miniszterelnök úr elmondott a TE-en tartott beszédében, felsorolni mi vár a magyar társadalomra, ha a szocialisták és a szabad demokraták kerülnek hatalomra? Az, hogy az erő velünk van, még nem jelenti azt, hogy erősek is vagyunk...

– Azt fogjuk képviselni, amit eddig is követünk. Az emberek támogatását ahhoz az eredményes munkának a folytatásához kérjük, amelyet elkezdünk, és amit szerintem a társadalom jelentős többsége is megtapasztalt a saját mindennapjaiban. Mi ennek a megkezdett útnak, a Széchenyi tervnek, a családtámogatásnak, a lakásépítés, -vásárlás segítésének a folytatásában látjuk az ország felemelkedését. Ebben látjuk Magyarországot első számú sorskérdésének, a népességfogyás megállításának az esélyét, a családok megsegítését, a nemzeti

összetartozás érzésének megerősödését. A nyugdíjakról, a minimálbér-emelésről, az életszínvonal-javulásról a tények elég meggyőzően szólnak mellettünk. Egyszerűen nincs más járható út, mint amit követtünk, és aminek egy nagyon fontos jellemvonása az volt, hogy eközben hagytuk boldogulni a Magyarországon megtelepedett nagytőkéket is. Csupán annyit szeretnénk a jövőben is, hogy ez a nagytőke ne a szocialisták alatt megszokott extraprofitot könyvelje el magának a társadalom kárára, hanem tisztességes profittal elégedjen meg. Magyarán, a profitéhség-csökkenéssel, tisztességes nyereségre orientálással elősegítettük a hazai társadalom középrétegének a megerősödését is. A legnagyobb veszély, ami történhet kormányváltás esetén, itt fenyeget. Ennek vannak előjelei, az MSZP magabiztosságában, amikor az árnyékkormányának tagjai nem is csinálnak titkot abból, hogy a Mol-részvényesek érdekében gázáremelést hajtanak végre. Egyébként minden más tekintetben – miért történne másképpen – az 1998 előtti világ tér vissza. Az autópályák építését kiadják koncesszióba, és ismét magasak lesznek az autópályadíjak, hiszen a külföldi cég abban érdekelt, hogy minél nagyobb profitot szerezzen. Az egészségügyben megkezdődik a privatizálás, beindul a magánnyugdíj-

pénztár megerősítése, miáltal a befizetett járulékokból jó néhány tízmilliárd forintot tesznek át az MSZP–SZDSZ-klientúra zsebébe. A megerősödni akaró gazdákból újra béresekét csinálnak... és így tovább.

– Medgyessy Péter nem miniszterelnök, és az EU sem nyerte meg a választásokat, de az EU nagykövetei már tisztelgő látogatást tettek a Köztársaság téren. Megindult az osztozkodás?

– A találkozózt nem tartom furcsának, hiszen egy ország nagyköveteinek az a dolga, hogy

minél gyorsabban, és első kézből értesüljön a történésekről, hogy pontosan tájékoztassa a kormányát. Bár nem emlékszem rá, hogy ez fordítva megtörtént volna annak idején. Az biztos, hogy Nyugaton sok helyütt Medgyessy Péterben kellemesebb partnert látnak, mint Orbán Viktorban. Nem mondom, hogy okosabbat, de éppen ezért kellemesebbet. Orbán Viktor ugyanis megpróbálta a magyar érdekeket úgy védeni, mint bármelyik nyugat-európai politikus. Például, eszébe nem jutott volna a magyar villamosenergia-szektor nyugat-európai állami cégeknek átjátszani. Nem éppen tisztességes dolog volt ez, és nehezen lehet magánosításnak nevezni, amikor a magyar állam tulajdonát egy másik állam tulajdonába adják, ahogy a szocialista kormányzás alatt tették.

– Nem meglepő, hogy magasak a közüzemi díjak, mondjuk, ha például a Fővárosi Távfűtő Művek francia kézben van, és így tovább...

– Így van, és szerintem ez fog folytatódni, ha az MSZP–SZDSZ jut hatalomra. De egyelőre abban reménykedem, hogy a második fordulónál győzni tudunk. Nem mondom sok újat vele, hogy minden rajtunk múlik. Bízunk abban, hogy a polgárok átérzik ennek a választásnak a fontosságát. Egyébként pedig mutogathatunk bárkire – a médiára, a multikra, a külföldi kormányokra, az amerikai külpolitikai elemzőkre –, ha nem vesszük tudomásul, hogy Magyarországon demokrácia van, és nem az oroszok és nem a multik ültetik a nyakunkra a kormányainkat, a képviselőinket, hanem mi választjuk meg. Ebből következik, hogy olyanokat kapunk, amilyeneket megérdemlünk. Ha ezt nem tudjuk, akkor félreértjük a demokráciát, és nem értjük, nem érezzük át a helyzetet.

– Az első forduló eredménye azt bizonyítja, hogy sokan nem értik a demokráciát. Sok tehetetlen, idős embert fuvaroztak el szavazni, akiknek a nemzet és jövője sajnos már nem ugyanazt jelenti, mint amit a Fidesznek vagy a rá szavazóknak.

– Egy elöregedőben lévő országban politikai lelkiismeretlenség 13. havi nyugdíjakkal hitegetni, mintegy zsarolni olyan embereket, akik már nem tudnak a jövőre tervezni. Az ilyen emberek, érthetően a kevés pénznek is örülnek, hiszen csak éveik vannak hátra, és szeretnék ezt emberhez méltó körülmények között leélni. De megjegyzem, ennek esélyét éppen azok vették el tőlük 1994 és 1998 között, akik most hamis ígérettel tévesztették meg őket, s próbálják a saját szavazótáborukba csalogatni. Egy öregező népességű országban eleve fennáll az a veszély, hogy a közösség távlatos gondolkodásra való képessége csökken. Ezért különösen meghatározó és erős adó azoknak az idős embereknek a biztatása, szeretete, akik már csak az unokáik jövőjéért aggódnak, akik levelekkel, a gyűléseken személyes jelenlétükkel, szóval és tettekkel segítenek nekünk. Ezért kellene az MSZP politikai elitjének is megújulnia, hiszen ott azok a hatvanasok határozzák meg az irányvonalat,

akiknek a szocializációja, a tudása a bolsevik apparátusban formálódott. Soha nem volt egy önálló gondolatuk, mindent előírtak nekik a pártbrossúrákban. Jó lenne, ha nem ez lenne a jövő, hiszen az MSZP nem tudott megszabadulni ezektől a reflexektől. Nem csak az a kérdés a mostani szavazáskor, hogy a Fidesz nyeri-e meg a választást. Természetesen ez nagyon fontos lenne. Ha lenne egy Kéthly Anna-féle szociáldemokrácia Magyarországon, akkor talán a tét is kisebb lenne. De ez a baloldal nem méltó és nem is alkalmas a nemzet vezetésére, mert nincs mondanivalója se múlttól, se jövőről. Gdanskban az egyik pápalátogatás alkalmával megkérdeztem egy szerzetestől: miért jó az Jaruzelskinek, hogy beengedi a pápát Lengyelországba? Hiszen rövid távon ez legitimációt ad a kommunista pártvezetőknek, de hosszú távon biztos, hogy a lengyeleknek ad olyan erkölcsi erőt, amely kikezdi idővel a rendszert. A szerzetes azt felelte: a kommunisták nem hisznek az örökkévalóságban, ezért aztán nem tudnak semmi másban gondolkodni, csak a másban. Szerintem ez különbözteti meg a két oldalt leginkább Magyarországon is. A Fidesz jövőt építő terveket készít, míg a baloldal, az MSZP és az SZDSZ csak az éhes klientúra kielégítésére képes koncentrálni, a nemzet érdekeinek figyelmen kívül hagyásával. A szocializmus hosszú évtizedei alatt, majd 1994 után a Bokros-csomaggal sikerült szinte teljesen padlóra küldeni a magyar társadalom jelentős részét, különösen a polgári réteget, amibe a munkásokat éppúgy beleértem, mint a parasztagdákat. Ez a fajta proletarizálás folyta tovább a győzelmük esetén. Könnyes szemmel zokogva szokták bemutatni a balliberális televíziókban a nyomorgó, parizert venni alig tudó kisembereket. Csak azt a kérdést felejtik el feltenni a riportban, hogy ki is proletarizálta, nyomorította meg ezeket az embereket. Vagy, hogy más példát is mondjak, a pedagógus szakmát, az egészségügyet ki süllyesztette olyan mélyre? Az MSZP és az SZDSZ. A Fidesz elindított egy felemelkedési folyamatot ezeken a területeken, ahogy a mezőgazdaságban is, vagy az infrastruktúra fejlesztésében.

– Elemzők szerint a vidéken nagyon sok múlik a második fordulónál, hogy mennyire tudja a Fidesz megnyerni azokat a szavazókat, akik esetleg a kisgazdapárt szimpatizánsai voltak. Medgyessy Péter már megígérte, hogy nemcsak a családi gazdaságokat támogatná, hanem a nagyobb méretű, mondjuk ki, szövetkezetek is hozzájuthatnának az ilyen pénzekhez. Örülnek is a zöld bárók.

– Medgyessy Péter ebben is tájékozatlan, rosszul sügtak neki, mert azt sem tudta, hogy hány családi gazdaság van az országban. A pénz valóban oda fog áramolni a szövetkezetekhez, és ugyanaz fog történni, mint a korábbi időszakban. A néhány vezető által „lenyúlt” téveszek megfojtják az erősödő családi gazdaságokat, s a falu népe ismét csak traktorista meg fejő – azaz bérmunkás – lehet a „górék” által elbitorolt szocialista nagyüze-

mekben. Olyan falumodell, vidék kialakulásához vezet ez, amelyben néhány ember határozza meg több ezer ember életét.

– Részvételi arány.

– Általában a második fordulónál ez idáig kevesebben vettek részt. Azt hiszem, most is az általános szabály érvényesül, mert olyan szélsőségesen magas volt a választási részvétel az első fordulónál, amelyet nem lehet megismételni.

– Kizárható egy SZDSZ partnerség az MSZP ellenében?

– Az SZDSZ oly mértékben korrumpálta magát és fekdült be az MSZP ágyába, hogy önálló politikai erőként már nem is létezik. A politikai túlélésüket is neki köszönhetik. Csak mint egyfajta vírus tudja tovább éltetni magát a Szabad Demokraták Szövetsége az MSZP testében. Jellemző erre a párt elnökének, Kuncze Gábornak a helyzete, akinek javára visszalép az első helyen lévő MSZP-jelölt. Aki ennyire képes megalázkodni, csak azért, hogy a pártjának és magának még egy mandátumot szerezzen, az képtelen önállóan politizálni. És ugyan miért közeledne a Fideszhez? De őszintén szólva, ettől bennünket is kirázna a hideg. Sajnos lassan ott tartunk, hogy a párbeszéd legelemibb alapjait is felszámolta az ellenzék azzal, amit a kampányban véghez vitt.

– Nyolcvanöt a befutó. De mi van, ha nem sikerül? Robban a Fidesz?

– A Fidesz eddigi sikerei megmutatták, hogy ez a politikai csapat – és nem csak a tízhúsz alapító gondolkod, hanem minden egyes támogatóra, aktivistára, tagra, vidéki képviselőre – olyan erőt képvisel, olyan közösséget, amelyet nem lehet megkerülni. Aki arra számít, hogy a Fideszből ki lehet „operálni” egy-két embert, és feszültséget lehet kelteni, az illúziókban él.

– Kövér László sem lesz öngyilkos?

– Jólesik az emberek aggodása. Azoké, akiket sokra becsülsz, és azoké is, akik távolról kedvelnek, Uram bocsá', tisztelnek. De azt gondolom, hogy se félniük, se aggodniuk nem kell, mint ahogy senkinek ebben az országban, amíg mi kormányunk. Ugyanakkor szeretném leszögezni, hogy Magyarország 2002-ben már nem ugyanaz, mint 1998-ban volt. Óriási változáson ment át az ország, és ez nemcsak az anyagi eszközökben, a műszaki alkotásokban, vagy éppen a rekonstruált műemlékekben látható, hanem a lelkekben is tapasztalható. Bár kormányok jönnek-mennek, a tizenötmillió magyart lélekben egyesítő polgári Magyarország marad.

– Nem lesz könnyű, mert azt tartják, főleg német példa után, hogy amit a jobboldali kormány osztogatva felépít, azt a baloldali fosztogatva lerombolja...

– Ez is azt mutatja, hogy mindenért meg kell küzdeni. Nem csak az életben, a politikában is.

Bánhidai Károly